

Arrest

**nr. 347 207 van 27 mei 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 22 augustus 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 1 april 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 14 maart 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker diende op 3 juni 2024 een aanvraag tot verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 9 december 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in zijn arrest nr. 329 681 van 10 juli 2025.

Op 21 augustus 2025 werd de medische verblijfsaanvraag van verzoeker door de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie ongegrond verklaard. Tegen deze beslissing stelde verzoeker een beroep in bij de Raad, die het beroep heeft verworpen bij arrest nr. 347 206 van 27 mei 2026.

Op 22 augustus 2025 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies), aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – VERZOEKER OM INTERNATIONALE BESCHERMING

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

*naam : O.
voornaam : J.
geboortedatum : (...) 1972
geboorteplaats : Benin City
nationaliteit : Nigeria*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 09.12.2024 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 10.07.2025 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde dat mogelijks twee dochters in België verblijven. Die behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Betrokkene diende een aanvraag 9ter in, die negatief afgesloten werden. In deze beslissing wordt het volgende vermeld:

Derhalve

- 1) Kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) Kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Ter adstruering van zijn enig middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

"1. Verzoeker heeft de nationaliteit van Nigeria. Hij werd aldaar geboren te Benin City op 12 juli 1972. Verzoeker is een praktiserend christen. Hij woonde zijn volledige leven in Benin City, samen met zijn familie (ouders en broers). De vader van verzoeker is overleden, net als zijn twee broers. Verzoeker diende zijn land van herkomst evenwel te verlaten in augustus 2015.

Via Griekenland kwam verzoeker toe in Italië. Aldaar diende hij een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming, maar dit verzoeker werd geweigerd. Verzoeker verliet vervolgens Italië in december 2017. Verzoeker reide hierop naar België toe.

De bestreden beslissing, een verwijderingsmaatregel, zou als gevolg hebben dat de stabiele, veilige leefomgeving waarin verzoeker verblijft zou worden doorbroken. De impact van de bestreden beslissing is derhalve bijzonder groot op de persoonlijke situatie van verzoeker, waarmee verweerder diende rekening te houden (zoals voorzien in artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft dan ook als gevolg dat verzoeker zou dienen terug te keren, na zijn verblijf in België, naar het land waarvan hij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Nigeria).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

"5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;"

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoeker dient terug te keren naar Nigeria ("nationaliteit: Nigeria") en dit binnen een termijn van 30 dagen.

2. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2017/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

3. De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige en redelijke wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

Verzoeker heeft de nationaliteit van Nigeria. Hij werd aldaar geboren te Benin City op 12 juli 1972. Verzoeker is een praktiserend christen. Hij woonde zijn volledige leven in Benin City, samen met zijn familie (ouders en broers). De vader van verzoeker is overleden, net als zijn twee broers. Verzoeker diende zijn land van herkomst evenwel te verlaten in augustus 2015.

Via Griekenland kwam verzoeker toe in Italië. Aldaar diende hij een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming, maar dit verzoek werd geweigerd. Verzoeker verliet vervolgens Italië in december 2017. Verzoeker reide hierop naar België toe. Hij verblijft hier sindsdien.

Door verzoeker werd een aanvraag ingediend tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet op 3 juni 2024.

Verzoeker voegde een standaard medisch attest, opgesteld door Dr. B. V. P., toe bij dit schrijven. Dit standaard medisch attest werd opgesteld op 16 mei 2024 en voorzien van de duidelijke identificatiegegevens van verzoeker.

Naast het standaard medisch getuigschrift, voegde verzoeker nog volgende attesten toe:

- Medisch verslag van Dr. N. L. van 7 mei 2024;
- Medisch verslag van Dr. A. M. van 27 februari 2024;
- Medisch verslag van Dr. E. J. van 24 april 2018.

De ernst van de aandoening van de heer O. blijkt uit de voorgebrachte medische attesten en bijhorende verslagen. Deze laten een grote kwetsbaarheid zien in hoofd van verzoeker. Verzoeker werd gediagnosticeerd met de ziekte van Graves (De ziekte van graves is een zogenoemde auto-immuunziekte, waarbij hyperthyreoïdie optreedt - bij hyperthyreoïdie maakt de schildklier te veel schildklierhormoon) en een discushernia. Daarnaast kampt verzoeker met de gevolgen van een CVA.

Op 18 april 2018 werd verzoeker gediagnosticeerd met een ischemisch CVA pons links, met rechter hemibeeld. Verzoeker kampt tevens met gonartrose aan de linkerzijde. Verzoeker is echter nog te jong voor een volledige knieprothese.

De gevolgen van niet aangeboren hersenletsel door een herseninfarct, cva, hersenbloeding, ziekte of ongeluk op het leven van de getroffen zijn erg verschillend. Hoewel er overeenkomsten zijn, ervaart niet iedereen deze op dezelfde manier. Zo zijn de gevolgen van een cva links heel anders dan de gevolgen van een cva rechts. Dit maakt het signaleren ingewikkeld.

CVA is de afkorting van cerebro vasculair accident: een ongeluk (accident) in de bloedvaten (vasculair) van de hersenen (cerebro). Een CVA noemt men ook wel een beroerte. Een CVA kan ontstaan door een herseninfarct, waardoor er tijdelijk te weinig bloed wordt aangevoerd, of door een bloeding in de hersenen.

Na een CVA kun je uiteenlopende uitvalsverschijnselen en klachten krijgen. De aard, duur en uitgebreidheid van deze klachten is afhankelijk van het gebied in de hersenen waar het CVA plaatsvond en de grootte van het CVA.

Een CVA in de rechter hersenhelft geeft uitval aan de linkerkant van het lichaam en andersom. Daarnaast geeft een CVA in de rechter hersenhelft andere klachten dan in de linker hersenhelft, omdat sommige functies links of rechts in de hersenen zitten. Bij een CVA in de rechter hersenhelft kan voorkomen:

- verlamming van de linker lichaamshelft
- uitval van het gezichtsveld aan de linkerkant van beide ogen;
- onduidelijke spraak (afasie)
- niet reageren op mensen of dingen aan de linkerkant van je lichaam of het verwaarlozen van de linkerkant (neglect)
- problemen met ruimtelijke waarneming
- moeite met waarnemen en denken. Hierdoor kunnen problemen ontstaan met begrijpen, zien, voelen, spreken, plannen maken, lezen, rekenen, puzzelen, emoties uiten en gedrag.

De kwetsbaarheid van verzoeker is blijvend van aard. Slechts middels een professionele ondersteuning en de uitbouw van een netwerk kan worden verwacht dat hij kan stabiliseren. Verzoeker dient te worden opgevolgd en de nodige medicatie te verkrijgen om zijn situatie in te hand te houden.

Verzoeker is in opvolging voor haar fysieke problematiek. Hij neemt gespecialiseerde medicatie, zoals vermeld op het standaard medisch getuigschrift.

Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard op 6 januari 2025. Hij werd in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Er werd geen verdere beslissing betekend aan verzoeker. De ontvankelijkheidsverklaring van de 9ter-aanvraag heeft tot gevolg dat de betrokkene in afwachting van de beslissing recht heeft op verblijf in België.

In de bestreden beslissing stelt verweerder dat de aanvraag 9ter “negatief afgesloten” werd, wat hiermee manifest in strijd is. Verweerder schendt hiermee tevens artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker verkreeg minstens, mocht er al een beslissing zijn genomen over de (on)gegrondheid van de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet, hiervan geen kennis. Hij kan dus ook niet weten welke motieven in verband met zijn gezondheidstoestand werden overwogen. Hiermee schendt verweerder de formele motiveringsverplichting en de wapengelijkheid (zie verder hieronder).

4. Voorts is verzoeker door de zeer lange duurtijd dat hij Nigeria heeft verlaten, 10 jaar geleden, vervreemd geraakt van zijn land van herkomst. Hij verliet Nigeria definitief in augustus 2015. Hij integreerde zich en kon op deze manier stelselmatig een stabiel bestaan opbouwen.

Bij een terugkeer naar Nigeria vreest verzoeker derhalve dat hij niet langer kan beschikken over de nodige financiële middelen. Verzoeker zelf heeft geen huisvesting of inkomen in Nigeria. Hij is, temeer, vervreemd geraakt van zijn land van herkomst. Een terugkeer naar zijn land van herkomst zou derhalve betekenen dat er een reëel risico bestaat dat verzoeker bij terugkeer naar Nigeria (sinds hij het land verliet in augustus 2015) zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Er is voor verzoeker geen perspectief op verbetering. Hij verliet net hierom Nigeria reeds in augustus 2015, op zoek naar een stabiel leven dat hij thans gevonden heeft. Deze stabiliteit zou worden doorbroken bij een terugkeer naar Nigeria.

De bestreden beslissing, een verwijderingsmaatregel, zou als gevolg hebben dat de stabiele, veilige leefomgeving waarin verzoeker verblijft zou worden doorbroken. De impact van de bestreden beslissing is derhalve bijzonder groot op de persoonlijke situatie van verzoeker, waarmee verweerder diende rekening te houden (zoals voorzien in artikel 3 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

Deze elementen zijn derhalve gekend (of diende gekend te zijn) door verweerder.

Verzoeker benadrukt dan ook zijn gebrek aan binding (steun) in zijn land van herkomst en zijn behoefte (afhankelijkheid) om te voorzien in zijn basisbehoeften.

Door de persoonlijke situatie van verzoeker, in het bijzonder het gebrek aan een familiaal netwerk en een gebrek aan huisvesting en een inkomen, dreigt hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni

2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh / Nederland, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254).

Verzoeker stelt vast dat, ondanks zijn persoonlijke situatie, hierover geen enkel motief te vinden is in de bestreden beslissing.

5. Nergens blijkt in de motieven van de bestreden beslissing dat met bovenvermelde persoonlijke (en gekende) situatie van verzoeker werd rekening gehouden door de gemachtigde voorafgaandelijk het opleggen van de bestreden beslissing (een verwijderingsmaatregel).

De formele motiveringsverplichting wordt derhalve geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2017 186.486).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, en in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM zich op.

6. Bovendien kan omwille van die wapengelijkheid door een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van bovenvermelde elementen na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen.

Deze termijn van dertig dagen is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehold doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

7. Louter ondergeschikt, merkt de verzoekende partij op dat minstens niet blijkt dat een zorgvuldige beoordeling van de persoonlijke situatie van verzoeker heeft plaatsgevonden voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing.

De persoonlijke situatie van verzoeker wijst er evenwel op dat er een reëel risico is dat verzoeker in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire levensbehoeften (zoals voedsel, hygiëne en huisvesting), waardoor hij in een toestand van achterstelling terecht zal komen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 3 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2 Luidens artikel 39/69, §1 van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een *“uiteenzetting van feiten en middelen”* bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM, doch zet niet uiteen op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing wordt geschonden. In zoverre is het middel dan ook onontvankelijk.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verweerder verduidelijkt ook dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende door de CGVS werd geweigerd op 9 december 2024 en dat deze beslissing op 10 juli 2025 door de Raad werd bevestigd. Verzoeker betwist niet dat hij niet over een geldig paspoort voorzien van een geldig visum beschikt.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van deze algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, hetgeen bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissing wordt in het licht van de beoordeling vereist door artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet het volgende gemotiveerd:

“Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familielevens

Betrokkene verklaarde dat mogelijks twee dochters in België verblijven. Die behoren echter niet tot de gezinskern van betrokkene. Er wordt immers geen gezinsleven vermoed tussen deze familieleden zonder dat er bijkomende elementen worden aangetoond die de normale affectieve banden overstijgen.

Gezondheidstoestand

Betrokkene diende een aanvraag 9ter in, die negatief afgesloten werden. In deze beslissing wordt het volgende vermeld:

Derhalve

- 1) Kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) Kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.”*

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing er geen blijk van geeft dat er op zorgvuldige en redelijke wijze rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie. Hij benadrukt de ernst van zijn medische aandoening, die van blijvende aard is. Hij dient hiervoor medisch te worden opgevolgd en medicatie in te nemen.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de verblijfsaanvraag om medische redenen die verzoeker heeft ingediend en die door het bestuur negatief werd afgesloten. In deze beslissing werd vastgesteld dat uit het medisch dossier van verzoeker niet kan worden afgeleid dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit, noch dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in zijn land van herkomst. Verzoeker heeft tegen de weigeringsbeslissing van 21 augustus 2025 een beroep ingesteld bij de Raad, die het beroep heeft verworpen bij arrest nr. 347 206 van 27 mei 2026. De weigeringsbeslissing is aldus definitief in het rechtsverkeer aanwezig. Bijgevolg staat het vast dat de nodige medische behandeling voor verzoeker beschikbaar en toegankelijk is in zijn land van herkomst, Nigeria.

Verzoeker argumenteert in zijn verzoekschrift, hetgeen werd ingediend bij de Raad op 8 september 2025, dat hij geen weet heeft van de ongegrondheidsbeslissing inzake zijn verblijfsaanvraag om medische redenen die de gemachtigde op 21 augustus 2025 zou hebben genomen. Verzoeker stelt dat zijn verblijfsaanvraag om medische redenen ontvankelijk werd verklaard en hij dientengevolge over een attest van immatriculatie (hierna: AI) beschikt, hetgeen hem een recht op verblijf in België geeft. Hij benadrukt dat hem geen ongegrondheidsbeslissing ter kennis werd gebracht en hij dus ook niet kan weten welke motieven aangaande zijn gezondheidstoestand in overweging werden genomen. Volgens verzoeker is daarom de wapengelijkheid geschonden.

De Raad merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleden en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (cf. RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt verzoeker de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleden, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

Uit het administratief dossier volgt dat verzoeker op 3 juni 2024 een aanvraag om verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Op 6 januari 2025 werd deze aanvraag

door de gemachtigde ontvankelijk verklaard en werd verzoeker in het bezit gesteld van een AI. Op 21 augustus 2025 brengt de arts-adviseur een medisch advies uit waaruit volgt dat de medische behandelingen en medicatie die verzoeker nodig heeft, zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in Nigeria. Diezelfde dag neemt de gemachtigde dan ook een beslissing waarbij hij de aanvraag om verblijfsmachtiging van verzoeker ongegrond verklaart. Deze beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 september 2025.

Op 22 augustus 2025, daags nadat de voormelde ongegrondheidsbeslissing werd genomen, neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit betreft de huidige bestreden beslissing. Deze beslissing wordt per aangetekende brief aan verzoeker ter kennis gebracht, op 27 augustus 2025. In de bestreden verwijderingsmaatregel wordt verwezen naar de beslissing van de gemachtigde van 21 augustus 2025 waarbij de verblijfsaanvraag om medische redenen ongegrond wordt verklaard. Verzoeker heeft ook tegen deze ongegrondheidsbeslissing een beroep ingesteld bij de Raad. Dit beroep werd intussen verworpen bij arrest nr. 347 206 van 27 mei 2026. Ook al kan verzoeker worden bijgetreden waar hij opmerkt dat hij op het moment dat de huidige bestreden beslissing aan hem ter kennis werd gebracht, nog niet in kennis was gesteld van de ongegrondheidsbeslissing die op 21 augustus 2025 werd genomen, moet worden opgemerkt dat niet blijkt welk belang hij kan laten gelden bij zijn kritiek. Verzoeker heeft – evenwel na het nemen van de huidige bestreden beslissing – immers kennis gekregen van de motieven die aan de grondslag liggen van de beslissing waarbij zijn verblijfsaanvraag om medische redenen ongegrond wordt verklaard. Deze ongegrondheidsbeslissing werd hem op 24 september 2025 betekend. Hij heeft de mogelijkheid gehad om zijn grieven ten aanzien van de motieven van deze beslissing aan de Raad kenbaar te maken en een beroep te doen op de rechtsmiddelen waarover hij in rechte beschikt. Verzoeker heeft van deze mogelijkheid ook daadwerkelijk gebruik gemaakt door tegen de ongegrondheidsbeslissing een beroep in te stellen bij de Raad. Zijn beroep werd echter verworpen bij arrest nr. 347 206 van 27 mei 2026. Het staat dan ook vast dat de medische behandeling die verzoeker nodig heeft, beschikbaar en toegankelijk is in Nigeria. Aldus kon verweerder op goede gronden in het bestreden bevel motiveren dat de gezondheidstoestand van verzoeker geen beletsel vormt voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van de aangevoerde algemene beginselen in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Vervolgens lijkt verzoeker te willen aanvoeren dat hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij er vervreemd van is geraakt tijdens zijn verblijf in het buitenland. Hij verliet zijn land van herkomst 10 jaar geleden. Bij terugkeer zou verzoeker niet kunnen beschikken over de nodige financiële middelen, een huisvesting noch een inkomen. Hij is behoeftig en heeft geen familiaal netwerk in Nigeria. Hij dreigt er aldus terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie en voert een schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Te dezen kan dienstig worden verwezen naar hetgeen de Raad heeft gesteld in zijn arrest nr. 329 681 van 10 juli 2025, waarbij aan verzoeker de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd:

“Evenmin toont hij aan dat hij niet in staat zou zijn om ingeval van terugkeer naar Nigeria huisvesting te bekomen en in zijn levensonderhoud te voorzien. Voorafgaand aan zijn vertrek naar België was dit immers klaarblijkelijk geen probleem en verzoeker toont niet aan welke omstandigheden actueel dermate zouden zijn veranderd dat hij ingeval van terugkeer naar Nigeria niet langer in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit klemmt des te meer daar verzoeker aan de commissaris-generaal verklaart dat hij in Nigeria, meteen na het verlaten van de middelbare school, begon te werken op een varkensboerderij (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Temeer daar zijn in België verblijvende netwerk hem financieel kan ondersteunen en hij evenmin aantoont dat hij in Nigeria geen sociaal netwerk heeft waarop hij zou kunnen terugvallen. Verzoeker maakt deze post factum aangehaalde vrees voor vervolging dan ook niet concreet aannemelijk.”

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die de beoordeling van de Raad in voormeld arrest in een ander daglicht zouden kunnen plaatsen. Aldus kan worden herhaald dat verzoeker voorafgaand aan zijn vertrek uit Nigeria in staat was om arbeid te verrichten en verzoeker niet aantoont welke omstandigheden actueel zouden zijn veranderd dat hij bij terugkeer naar Nigeria plots niet meer in staat zou zijn om arbeid te verrichten en op die manier in zijn eigen levensbehoeften te voorzien. De Raad heeft eveneens vastgesteld dat verzoeker door zijn in België verblijvende netwerk financieel kan worden bijgestaan. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij geen netwerk meer zou hebben in Nigeria waarop hij eventueel zou kunnen terugvallen. Het betoog van verzoeker in het kader van de huidige procedure gaat volledig voorbij aan hetgeen reeds door de Raad werd gesteld in bovenvermeld arrest. Verzoeker beperkt zich tot enkele blote beweringen ter ondersteuning waarvan hij geen enkel bewijsstuk bijbrengt.

De Raad herinnert eraan dat artikel 3 van het EVRM vooreerst vereist dat verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) stelt dat het in principe aan verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262). Aangezien het betoog van verzoeker beperkt blijft tot enkele algemene, niet gefundeerde beweringen, levert verzoeker niet het nodige begin van bewijs om aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar Nigeria zal worden blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Een schending van deze bepaling blijkt dan ook niet.

Het enige middel is dan ook, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN